

A spanyol irodalom üstököse

Fotó: latormentamosnosotros.blogspot.com

Jesús Carrascóval Fejes Imre beszélget

A világ első könyvesei közül (J. K. Rowlingot leszámítva) kevesen mondhatják el, hogy hónapok alatt világhírű írókká váltak. Jesús Carrasco első regényét a tavaly őszi Frankfurti Könyvvásáron mutatták be, még ki sem jött a könyv, csak pdf-ben lehetett olvasni. Azóta tizennégy országban jelent meg, fantasztikus sikerrel. A Könyvfesztivál egyik kiemelt vendégét kaptam mikrofonvégre.

Úgy éreztem magam, mintha egy rég látott baráttal ülnék le beszélgetni. Elvégre ritkán adatik meg, hogy az ember negyvenkét évesen első kötetes szerzőként hasít a világhírnév felé, és sok mindenről, ugyanúgy gondolkodunk, pedig nem is ismerjük egymást. Vagy mégis. És hogy miért írja azt, ami benne motoszkál? A válasz egyszerűen csak annyi volt, hogy neki semmi más nem fontosabb, mint az emberi méltóság. Annak tisztelete és megbecsülése. Erről szól első regénye. Egy kisfiú szemszögéből látjuk azt a gonosz világot, ami körülvesz bennünket. Személyes élmények motiválták a könyvet?

Részben igen. Húszéves koromig Spanyolország középső részén éltem, és számtalan hasonló helyzetet tapasztaltam meg, amikor a zsarnokság uralkodik az egyének felett, és naponta meg kell küzdeni a betevőért és a vízért.

És miért nincsenek a könyvben nevesítve a szereplők, a helyszínek, az idő? Úgy gondolom, hogy amit írtam, az ma is jellemző Spanyolország azon részére, ahol laktam. De nem ez volt a fő szempont, hanem az, hogy ez a történet bárhol, bármikor, bármilyen gyerekkel megtörténhet, akár itt Magyarországon is, vagy, mondjuk,

Kínában, bárhol, csak nem tudunk róla. A való élet leképezése ez a regény. Egy kietlen tájon felnőni, víz nélkül? Igen, ez a való élet. Rettegésben menekülni? Igen, ez a való élet. Sokan fel sem fogják, hogy emberek a mai napig milyen körülmények között élnek. És a könyv egy gyerekről szól. Az ő szemén keresztül tudunk meg mindent, az éhezéstről, a menekülésről, a bujkálásról és a túlélésért folytatott napi küzdelmekről.

Úgy érzi, ezzel a könyvvel felelősséget vállal egy ügy érdekében?

Nem dokumentumregényről van szó. Fikció, az élettapasztalataimmal kibővítvé. De egyébként igen, abból a szempontból, hogy nekem is van két lányom és szerettem volna nekik is elmesélni, hogy vannak olyan gyerekek, akik sokat szenvednek a mindennapi túlélésért. Nekik megvan mindenük, nagyvárosban (Sevillában – a szerk.) élnek, semmi gondjuk nincs, hogy mikor isznak vizet. Igen, ez is egy üzenet.

Mennyi ideig készült a *Kegyetlen idők*?

Több mint nyolc évet dolgoztam rajta. Közben írtam egy másik regényt is, ebből csak pár fejezet volt készen, a *Kegyetlen idők*nél vastkosabb könyv volt. Közben rájöttem, hogy nem az az én stílusom. Sutba dobtam az egészet, és a mostani könyvemre koncentráltam. Lassan haladtam vele, három-négy hónap alatt írtam meg egy-egy újabb fejezetet. Szükségem volt az inspirációra és arra is, hogyan rendezzem a gondolataimat.

Hogyan lesz valakiből negyvenkét évesen író és máris világsztár?

A világsztár túlzás, talán későn érő típus vagyok, de húsz évet a reklámparban töltöttem, mint copywriter (szövegíró), rengeteg mindenhez kellett szöveget kreálnom, és egyre jobban érett bennem a gondolat, hogy papírra vessem azt, ami nyomaszt. Azt, ami az emlékeim között van, ezt

Mit/melyiket szereti jobban?

Tenger vagy hegyek?

Csak a mediterrán tenger.

Levél vagy e-mail?

E-mail.

Sör vagy bor?

Sör. Mindenképp. És mindenhol.

Kutya vagy macska?

Egyik sem.

Gaudí vagy Dali?

Gaudí.

Barcelona vagy Sevilla?

Sevilla, ott élek.

Könyvek vagy e-könyvek?

Csak és kizárólag könyvek.

Cigaretta vagy szivar?

Egyik sem.

Nyomatott vagy tv-reklám?

Az attól függ.

Iphone vagy Nokia?

Csakis iPhone.

Yahoo vagy Google?

(itt sokat gondolkodott...) Google.

szeretném másokkal is megosztani .

Akkor a kisfiú maga lenne?

Nem. Csak talákoztam több hasonló vándorral, akik meséltek ezt-azt.

Bár sokan a világban Cormac McCarthyhoz hasonlítják, szerintem van egy kis García Márquezes beütése is a regénynek. Csak nekem tűnt fel?

Csak magának.

De valami alapja csak van?

Van.

Mi az?

Az időtlenség és a helyből, térből való kihelyezettség. Ez jellemző Márqueze, de az én regényem sokkal szárazabb. Száraz. Míg Márquez egy színes világot nyújt az olvasóknak, az én regényem majdnem fekete-fehér. Csak azt tudom mondani, szárazabb. Míg Márquez hosszú, barokkos körmondatokban ír, én tömmondatokkal dolgozom. Néha egy szó egy mondat.

**És mi a regény valódi mondani-
valója?**

Az, hogy van kiút. Minden kilátástalan helyzetből meg lehet találni a kivezető utat, barátokra szert tenni, akik, ha csak azzal segítenek, hogy enni adnak, az már sikerként fogható fel. A főhős a világ erőszakossága miatt szökik el otthonról, de más emberek ellen nincsenek védőfalai, nincsenek a természet és az állatok ellen sem. A környezet és a sivatag tükröként működik, visszatükrözik egymást a benne levőkkel, komoly kommunikáció működik a táj és a szereplők között. Meg kell találni mindkét oldalt. Ez ebben a könyvben benne van.